

I

Salva'm paraula

Salva'm paraula
d'aquest silenci imposat
per històries velles
d'incerta contrada.

Salva'm paraula
d'amors i pors mal explicades,
pèrfid intent d'aturar el pas del temps
i creure que res no passa, que res no tems.

Salva'm paraula,
que els dies s'han fet ja curts
i no vull més pors ni amenaces
en la fosca basarda.

Esbataneu de bat a bat les finestres
i que la llum
s'endugui per sempre les ombres sinistres
als sorrals d'estèril recança.

Vull, si puc, deslligar la història
i dels dies que s'atansen fer-te'n una trena daurada;
vull, si pots, que em dibuixis el demà
amb els colors que tant t'agraden.

Salva'm paraula,
del buit del gran globus blanc,
erm de significat,
del silenci el seu pecat.

Salva'm paraula amb el poder de posar nom
al què hom veu, al què hom sent,
al què hom prem, i sobretot,
de convertir el mot en pensament.

Salva'm paraula,
de la paraula al mot, del mot al crit,
del crit al vent i al bell mig del vent,
la teva rialla blanca.

Del vent i la rialla,
una besada ben ampla,
que ja fa massa que les boires li amaguen el rostre,
i el temps, certament, és també ben nostre.

II El vent d'hivern

Malgrat l'hivern està sent poc fred,
la fosca de la nit s'abraona sobre els dèbils capvespres
i en l'esglai d'un instant
la llum s'esmuny entre ombres silencioses,
com si un cop de vent
en prengués la claror que fuig.

Fora,
bufa com no ho havia fet mai,
dintre,
els porticons de les finestres esbateguen sorollosament
i en frenètica abraçada
arriba sorneguer el frec a frec dels arbres.

Si no existissin parets ni temps,
el vent s'emportaria de cada mort el seu polsim,
i dels cranis, talment convertits en farina,
n'esventaria horitzó enllà,
els seus vells pensaments.

III Deixa passar el vent

Deixa passar el vent,
que n'esborri les petges i qualsevol retret,
que la pols te'n cobreixi els peus cansats
i segueixi enllà, vers el futur incert.

Deixa passar el vent,
que marxi lluny fins als estels de la nit,
mentre la seva llum
te n'engalana les trenes.

Deixa passar el vent,
i atura't a mirar mar i cel
que esbatanats i sense temps,
et parlen ja de serena eternitat.

IV
On ?

Oblidem sovint màgia i destí,
creiem que la nostra petjada és única,
indeleble i eterna,
la calidesa de la idea ens en dibuixa de tant en tant
un somriure feble i mesquí,
de qui no sap que sempre la pols torna a la terra.

El lleu ventijol del temps n'esborra atzarosament
[la petja,
adés i ara, tot, els antics senyals dels pares,
velles tonades i fotografies,
llibres de recorregut indescriptible,
carrers, noms i el color de les portalades,
tot, sigil·losament i ràpida, s'esvaeix en la fosca.

Sols queda el record d'una imatge
que lentament esdevé ombra en un racó de l'estança.
Quin santuari es profana quan la petja s'ha perdut ben
[endins

del silenci fosc de la nit més llarga?
Quin àngel ens salva
d'on ni tan sols en queda el tacte de la mà estimada?

On t'emportes mort l'encant i la bellesa?
On fugen els secrets de cambra?
On els elaborats pensaments i les altives paraules?
On estels de la nit guardeu el secret pregó,
quan de l'esguard se n'apaga la flama

i fuig l'esma en la darrera alenada?

On va la serena tendresa,
quan el mantell de la fosca li embolcalla la faç?
On callen les alegres Al·leluies
que sorgeixen en la penombra de la sala?
On dorm l'altiva elegància,
frac negre, llacet blanc?

Màgia i destí, record i polsim del diví.
De la paraula al dur silenci,
del gest càlid, al cos inert,
del dolç esguard, a la fosca eterna,
dels fets i la paraula,
al res i per sempre.

V

En una terra llunyana,
una estranya llengua parla encara
d'antics dolors a frec de pell.

L'arcàngel daurat i altiu,
embolcallat d'un crit vell i lent,
a cop de llança contra el mal que sagna.

Dominical tardana tarda,
els cristians van a missa,
portalada gris d'un temps fosc i trist.